

Right Action

Our focus in this chapter will be normative ethics. Normative ethical principles aren't intended to describe how things are, how people think or how they behave. Normative ethics is concerned how we should be motivated and how we should act. Our project here is to think critically about which normative ethical principles do the best job of explaining our assorted moral intuitions about the broadest range of possible cases. We will start with Utilitarianism, a view of right action based on the idea that happiness has fundamental value. We'll then examine Kant's ethics of respect for persons. On this view persons have intrinsic moral worth, and ethics is concerned with what respecting the value of persons requires of us.

Both Utilitarianism and Kant's ethics of respect for persons can be understood as aiming to formulate action-guiding normative ethical principles. Later in the chapter we will consider approaches to normative ethics that are not so concerned with identifying exceptionless "laws" of right action. Our understanding of right action doesn't have to be expressible in terms of strict rules. Feminist ethics finds value in caring

relationships. But taking relationships to be good doesn't directly lead to specific rules for action as Utilitarianism might. Environmental ethicists have advanced various proposals for expanding the realm of moral relevance to include other species or systems of life as a whole. This is not to deny that people matter morally, but many environmental ethicists deny that people are all that matter. Accounting for the value of non-persons in addition to persons is likely to frustrate attempts to characterize right action in terms of simple formulas or "moral laws."

At the end of this chapter we will consider a pluralistic approach to understanding ethical motivation and action. The suggestion here will be that a substantive realist approach to normative ethics doesn't require reducing all ethical value to one fundamental kind. Such a pluralistic account of ethical value undermines the quest for simple exceptionless or absolute moral principles. But it also suggests that substantive realist normative ethics doesn't require these either.

Utilitarianism

Utilitarianism is based on the idea that happiness is good. Utilitarian thinkers have traditionally understood happiness in

terms of pleasure and the absence of pain. Utilitarianism's best known advocate, John Stuart Mill, characterizes Utilitarianism as the view that “an action is right insofar as it tends to produce pleasure and the absence of pain.” If happiness, conceived of as pleasure and the absence of pain, is the one thing that has value, then this criterion of right action should seem to follow straightforwardly.

In any given scenario, every possible course of action will have a utility. The utility of an action is the net total of pleasure caused by the action minus any pain caused by that action. In calculating the utility of an action we are to consider all of the effects of the action, both long run

109

and short run. Given the utilities of all available courses of action, Utilitarianism says that the correct course of action is the one that has the greatest utility. So an action is right if it produces the greatest net total of pleasure over pain of any available alternative action. Note that sometimes no possible course of action will produce more pleasure than pain. This is not a problem for Utilitarianism as we've formulated it. Utilitarianism

will simply require us to pursue the lesser evil. The action with the highest utility can still have negative utility.

Utilitarianism places no privileged status on the happiness of the actor. It's happiness that matters, not just your happiness. So Utilitarianism can call for great personal sacrifice. The happiness of my child over the course of his lifetime might require great personal sacrifice on my part over the course of his first few decades. Utilitarianism says the sacrifice should be made given that the utility at stake for my child is greater than the utility at stake in my child-rearing sacrifices.

Likewise, Utilitarianism places no privileged status on the immediate, as opposed to the long term, effects of the action. An action's utility is the net amount of pleasure or pain that is experienced as a result of the action over the long run. So, while it might maximize a small child's pleasure in the short run to be given ice cream whenever he wants it, the long run utility of this might not be so good given the habits formed and the health consequences of an over-indulged sweet tooth.

There is an obvious concern to address at this point. We often don't know what the long-run consequences of our actions will be, and even in the short run we are often uncertain about just

how much pleasure and pain will be caused for the various parties affected. So we might not be able to calculate the utilities of alternative actions to figure out which action will have the highest utility. These are practical problems for applying utilitarian theory. But while it might be difficult to tell on a case by case basis just which course of action will maximize utility, this is not a problem for Utilitarianism as a normative ethical theory. As a normative ethical theory, Utilitarianism is aimed at identifying the standard for right action, not telling when a particular action meets that standard. Setting the standard for right action and figuring out how to meet that standard are two different projects.

When we speak of utility as pleasure and the absence of pain, we need to take “pleasure” and “pain” in the broadest sense possible. There are social, intellectual, and aesthetic pleasures to consider, as well as sensual pleasures. Recognizing this is important to answering what Mill calls the “doctrine of swine” objection to Utilitarianism. This objection takes Utilitarianism to be unfit for humans because it recognizes no higher purpose to life than the mere pursuit of pleasure. The objector takes people to have more noble ends to pursue than mere pleasure.

According to this objection, Utilitarianism is a view of the good that is fit only for swine. Mill responds that it is the person who raises this objection who portrays human nature in a degrading light, not the utilitarian theory of right action. People are capable of pleasures beyond mere sensual

110

indulgences and the utilitarian theory concerns these as well. Mill then argues that social and intellectual pleasures are of an intrinsically higher quality than sensual pleasure.

We find a more significant objection to Utilitarian moral theory in the following sort of case: Consider Bob, who goes to the doctor for a checkup. His doctor finds that Bob is in perfect health. And his doctor also finds that Bob is biologically compatible with six other patients she has who are all dying of various sorts of organ failure. Let's assume that if Bob lives out his days he will live a typically good life, one that is pleasant to Bob and also brings happiness to his friends and family. But we will assume that Bob will not discover a cure for AIDS or bring about world peace. And let us make similar assumptions about the six people suffering from organ failure. According to simple Act Utilitarianism, it looks like the right thing for Bob's doctor to do is to kill Bob and harvest

his organs for the benefit of the six patients who will otherwise die. But intuitively, this would be quite wrong. Act Utilitarianism gets the wrong result in this sort of case. This case seems to provide a clear counterexample to simple Act Utilitarianism. This looks like a bit of evidence that calls for a change in theory. But perhaps that change can be a modification of utilitarian thinking rather than a complete rejection of it.

One move open to the utilitarian is to evaluate rules for acting rather than individual actions. A version of Rule Utilitarianism might say that the right action is the action that follows the rule which, in general, will produce the highest utility. A rule that tells doctors to kill their patients when others require their organs would not have very high utility in general. People would avoid their doctors and illness would go untreated were such a rule in effect. Rather, the rule that doctors should do no harm to their patients would have much higher utility in general. So the move to Rule Utilitarianism seems to avoid the difficulty we found with Act Utilitarianism. Or at least it seems to when we consider just these two rules.

But here is a rule that would have even higher utility than the rule that doctors should never harm their patients: doctors

should never harm their patients except when doing so would maximize utility. Now suppose that doctors ordinarily refrain from harming their patients and as a result people trust their doctors. But in Bob's case, his doctor realizes that she can maximize utility by killing Bob and distributing his organs. She can do this in a way that no one will ever discover, so her harming Bob in this special case will not undermine people's faith in the medical system. The possibility of rules with "except when utility is maximized" clauses renders Rule Utilitarianism vulnerable to the same kinds of counterexamples we found for Act Utilitarianism. In effect, Rule Utilitarianism collapses back into Act Utilitarianism.

In order to deal with the original problem of Bob and his vital organs, the advocate of Rule Utilitarianism must find a principled way to exclude certain sorts of utility maximizing rules. I won't pursue this matter on behalf of the utilitarian. Rather, I want to consider further just how simple Act Utilitarianism goes wrong in Bob's case. Utilitarianism evaluates the goodness of actions in terms of their consequences. For this reason, Utilitarianism is often referred to as a consequentialist theory. Utilitarian considerations of good consequences seem to leave out

something that is ethically important. Specifically, in this case, it leaves out a proper regard for Bob as person with a will of his own. What makes Bob's case a problem case is something other than consequences, namely, his status as a person and the sort of regard this merits. This problem case for utilitarian moral theory seems to point towards the need for a theory based on the value of things other than an action's consequences. Such non-consequentialist ethical theory is called deontological ethical theory. The best known deontological theory is the ethics of respect for persons. And this will be our next topic.

Here is a link to John Stuart Mill's essay Utilitarianism:
<http://www.gutenberg.org/files/11224/11224-h/11224-h.htm>

สวัสดีครับนักศึกษาทุกคน วันนี้เราจะขยับจากการตั้งคำถามว่าความดีมีจริง ไหม (Meta-ethics) มาสู่การหา "บรรทัดฐาน" หรือกฎเกณฑ์ในการตัดสินว่า "การกระทำที่ถูกต้อง" (Right Action) คืออะไร ในบทนี้เราจะเรียนวิชา นอร์มาทีฟจริยศาสตร์ (Normative Ethics) ซึ่งไม่ได้บอกว่าคนทำตัวอย่างไร แต่จะบอกว่าเรา "ควร" ทำตัวอย่างไรครับ

1. ทฤษฎีประโยชน์นิยม (Utilitarianism)

แนวคิดนี้เรียบง่ายแต่ทรงพลังครับ รากฐานของมันคือ "ความสุขคือสิ่งที่ดีที่สุด" นักปรัชญาคนสำคัญคือ จอห์น ஸจวร์ต มิลล์ (John Stuart Mill) เขา บอกว่า:

"การกระทำที่ถูกต้อง คือการกระทำที่โน้มเอียงไปในการสร้างความสุขและ ลดความทุกข์"

วิธีคำนวณค่าอրรถประโยชน์ (Utility)

เวลาเราจะเลือกทำอะไร ให้เราคำนวณแบบคณิตศาสตร์เลยครับ:

ความสุขรวม - ความทุกข์รวม = ค่าอรรถประโยชน์

เราต้องคิดผลกระทบต่อ "ทุกคน" ที่เกี่ยวข้อง ไม่ใช่แค่ตัวเรา

เราต้องคิดผลกระทบ "ระยะสั้น" และ "ระยะยาว"

ตัวอย่าง: การยอมให้ลูกกินไอศครีมทุกครั้งที่อยากได้ อาจสร้างความสุขระยะสั้นสูงมาก แต่ในระยะยาวลูกจะเสียสุขภาพและนิสัยเสีย ดังนั้นในมุมมอง ประโยชน์นิยม การห้ามลูกกินจึงอาจเป็นสิ่งที่ "ถูกต้อง" กว่า เพราะค่า ความสุขรวมในระยะยาวสูงกว่าครับ

2. ຂໍ້ຕີແຍ້ງເຮືອງ "ລັກຮີຂອງໜູ້" (The Doctrine of Swine)

ມີຄົນວິຈາරণົວ່າ "ຄ້າຊືວິຕົມີແຄ່ກາຮາຄວາມສຸຂ ຈຶ່ນມຸນຸ່ຍົກໄມ່ຕ່າງຈາກໜູ້ທີ່ນອນ ເກລືອກກລິ້ງໃນໂຄລນແລ້ວມີຄວາມສຸຂນ່ສີ?" ມີລົດຕອບກລັບອ່າງເນື່ອບຄມວ່າ: ຄວາມສຸຂມີໜາຍຮະດັບຮັບ

ຄວາມສຸຂຮະດັບຕໍ່າ (Lower Pleasures): ຄວາມສຸຂທາງກາຍ ເຊັ່ນ ກິນ ອິມ ນອນ ທລັບ

ຄວາມສຸຂຮະດັບສູງ (Higher Pleasures): ຄວາມສຸຂທາງປໍລູງງາ ສັ້ນຄມ ແລະ ສຸນທີ່ຢາພ (ເຊັ່ນ ກາຣອ່ານໜັງສື່ອ ກາຣ່ວຍເໜືອເພື່ອນມຸນຸ່ຍົ) ເຂັກລ່າວວ່າ "ຍອມເປັນໂຊກຣາຕີສີທີ່ໄມ່ອິມເອມ ດີກວ່າເປັນຄົນໂງທີ່ພຶກພອໃຈ" ເພຣະມຸນຸ່ຍົມີ ຄວາມສາມາດໃນການເສັດຄວາມສຸຂທີ່ສູງກວ່າສັ້ນນັ້ນເອງຮັບ

3. ປໍລູກໃໝ່ຂອງປະໂຍບົນນິຍມ: ກຣນີຂອງ "ບຶ້ອບ"

ລອງຈິນຕາກາຣຸນະຮັບ: ບຶ້ອບໄປຕຽບຈຳຮ່າງກາຍທີ່ໂຮງພຍາບາລ ສຸ່ກາພ ແຊັ້ງແຮງດີມາກ ແຕ່ໃນຂະໜາດເຕີຍກັນມີຄົນໄຂ້ອີກ 6 ດົກກຳລັງຈະຕາຍເພຣະວ້ຍວະ ມັມເຫຼວ ແລະ ທຸກຄົນເຂົ້າກັບບຶ້ອບໄດ້ໜົດ

ໜາກຄົດແບບປະໂຍບົນນິຍມເພີຍວາ (Act Utilitarianism): ໜ່ອມຄວາມສຸຂຮັບ 1 ດົກ ເພື່ອຊ່ວຍຊືວິຕົມ 6 ດົກ ເພຣະ 6 ຍ່ອມມາກກວ່າ 1 ຄວາມສຸຂຮົມຢ່ອມສູງກວ່າ!

ແຕ່ເຮົາທຸກຄົນຮູ້ສີກວ່າມັນ "ຜິດ" ໃຊ້ໃໝ່ຮັບ?

ນີ້ສືບຸດວ່ອນສຳຄັນຂອງປະໂຍບືນິຍມ ຄືອມັນສູນໃຈແຄ' "ຝລລັບພົບ"
(Consequentialism) ຈະລືມໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບ "ສີທີ" ອີເມລີກ ຂອງ
ບຸຄຄລຄຮັບ

4. ປະໂຍບືນິຍມເຊີງກູງ (Rule Utilitarianism)

ເພື່ອແກ້ປັນຫາເຮືອງບົບ ນັກປະຈຸບັນຈຶ່ງເສັນວ່າເຮົາໄມ່ຄວາດູເປັນການກະທຳຮາຍ
ຄົ້ນ ແຕ່ຄວາດູທີ່ "ກູງ":

ถ້າເຮົາມີກູງວ່າ "ໜ້າອ່ານີ້ເພື່ອເອາວິຍະໄດ້" ສັງຄມຈະພັງພິນາສ ເພຣະໄມ່ມີ
ໃຄຣກລ້າໄປໂຮງພຍາບາລ

ດັ່ງນັ້ນ ກູງທີ່ວ່າ "ໜ້າໜ້າທຳຮ້າຍຄົນໄໝ" ຈຶ່ງສ້າງຄວາມສຸຂຽນໃຫ້ກັບສັງຄມໄດ້
ມາກວ່າໃນຮະຍະຍາວ

ແຕ່ຄື່ອງຢ່າງນັ້ນ ທຄະຫຼືນີ້ກີ່ຍັງມີໜ່ອງໂໜ່ວຍຮັບ ເພຣະຄ້າໜ້າແອບທຳໄດ້ໄມ່ມີໂຄ
ຮູ້ລ່ວ? ຄວາມເຊື່ອໃຈໃນຮະບບົກ ຈະໄມ່ເສີຍໄປ ແລະ ຝລລັບພົບກີ່ຍັງເປັນບວກຍູ້ດີ
ທ້າຍທີ່ສຸດປະໂຍບືນິຍມກີ່ມັກຈະກລັບໄປສູ່ປັນຫາເດີມຄືການມອງຂ້າມຄວາມເປັນ
ມຸນຸຍົງ

5. ก้าวต่อไป: จริยศาสตร์ของคนที่ (Deontology)

จากปัญหาของบื้อบ ทำให้เกิดปรัชญาเห็นว่าเราต้องการทุษฎีที่มองมากกว่า แค่ผลลัพธ์ แต่มองที่ "หน้าที่" และ "การเคารพบุคคล" ซึ่งเราจะเรียนกันใน หัวข้อถัดไป นั่นคือ จริยศาสตร์ของคนที่ ครับ เขาจะบอกเราว่าทำไม่ได้ "ฆ่าบื้อบ" ไม่ได้ ไม่ว่าผลลัพธ์จะดีแค่ไหนก็ตาม

นักศึกษาครับ... ลองคิดดูนะ ถ้าคุณเป็น 1 ใน 6 คนที่กำลังจะตาย แล้วมอง บอกว่ามีวิธีช่วยคุณได้โดยการเสียสละคนแข็งแรง 1 คน คุณจะยังยึดถือหลัก "ประโยชน์นิยม" (ช่วยคนหมุ่นมาก) หรือจะยึดหลัก "หน้าที่" (ไม่ฆ่าคนบริสุทธิ์) ครับ?

ในหัวข้อหน้า เราจะมาดู "กฎเหล็ก" ของคนที่กันครับว่าเขาใช้เหตุผลอะไร มาคัดค้านเรื่องนี้! มีโครงสร้างเรื่องการคำนวณค่าอรรถประโยชน์ไหมครับ? ถามอาจารย์ได้เลยนะ!

Respect for Persons: Kant's Moral Theory

Like Utilitarianism, Immanuel Kant's moral theory is grounded in a theory of intrinsic value. But where the utilitarian takes happiness, conceived of as pleasure and the absence of pain to be what has intrinsic value, Kant takes the only thing to have moral worth for its own sake to be the capacity for good will we

find in persons. Persons, conceived of as autonomous rational moral agents, are beings that have intrinsic moral worth and hence beings that deserve moral respect.

The opening passage of Immanuel Kant's Groundwork for a Metaphysic of Morals proclaims that “it is impossible to conceive of anything in the world, or indeed beyond it, that can be understood as good without qualification except for a good will.” This is a clear and elegant statement of the theory of value that serves as the basis for Kant's ethical theory of respect for persons. The one thing that has intrinsic value, for Kant, is the autonomous good will of a person. That said, Kant does not understand the expression “good will” in the everyday sense. In everyday discourse we might speak of someone being a person of good will if they want to do good things. We take the philanthropist's desire to give to the less fortunate to be an example of good will in this everyday sense. On Kant's view, the person of good will wills good things, but out of a sense of moral duty, not just inclination. Naturally generous philanthropists do not demonstrate their good will through their giving according to Kant, but selfish greedy persons do show their good will when they give to the poor out of a recognition of their moral duty to

do so even though they'd really rather not. So it is our ability to recognize a moral duty and will to act in accordance with it that makes persons beings that have dignity and are therefore worthy of moral regard. On Kant's view, our free will, our moral autonomy, is our capacity to act according to duty as opposed to being a slave to our desires or inclinations. So free will, in the sense that is associated with moral responsibility, doesn't mean being free to do as you please without consequence. Rather, freedom comes with moral responsibility for the intentions we act on.

So, understanding the good will as the capacity to will and act out of duty or respect for moral law, we can see having this capacity as part of having a rational, autonomous will. As persons, we have a free or autonomous will in our capacity to weigh our desires against each other and against the rational constraints of morality and reach our own determination of the will. We are

112

the originators and authors of the principles we act on. On Kant's view, our free will, our moral autonomy, is our capacity to act according to duty as opposed to being a slave to our desires or inclinations. So free will, in the sense that is associated with

moral responsibility, doesn't mean being free to do as you please without consequence. Rather, freedom comes with moral responsibility for the intentions we act on. Having an autonomous good will with the capacity to act from moral duty is central to being a person in the moral sense and it is the basis, the metaphysical grounding, for an ethics of respect for persons. Now what it is to respect a person merits some further analysis.

Kant calls his fundamental moral principle the Categorical Imperative. An imperative is a command. The notion of a Categorical Imperative can be understood in contrast to that of a hypothetical imperative. A hypothetical imperative tells you what to do in order to achieve some goal. For instance, “if you want to get a good grade in calculus, work the assignments regularly.” This claim tells you what to do in order to get a good grade in calculus. But it doesn’t tell you what to do if you don’t care about getting a good grade. What is distinctive about a Categorical Imperative is that it tells you how to act regardless of what end or goal you might desire. Kant holds that if there is a fundamental law of morality, it is a Categorical Imperative. Taking the fundamental principle of morality to be a Categorical Imperative implies that moral reasons override other sorts of

reasons. You might, for instance, think you have a self-interested reason to cheat on exam. But if morality is grounded in a Categorical Imperative, then your moral reason against cheating overrides your self-interested reason for cheating. If we think considerations of moral obligation trump self-interested considerations, Kant's idea that the fundamental law of morality is a Categorical Imperative accounts for this nicely.

Here are two formulations of Kant's Categorical Imperative:

Cla: Always treat persons (including yourself) as ends in themselves, never merely as a means to an end.

Clb: Act only on that maxim that you can consistently will to be a universal law.

Kant takes these formulations to be different ways of expressing the same underlying principle of respect for persons. They certainly don't appear to be synonymous. But we might take them to express the same thing in that each formulation would guide one to act in the same way.

The formulation (Cla), tells us to treat individuals as ends in themselves. That is just to say that persons should be treated as beings that have intrinsic value. To say that persons have intrinsic

value is to say that they have value independent of their usefulness for this or that purpose. (CIA) does not say that you can never use a person for your own purposes. But it tells us we should never use a person merely as a means to your own ends. What is the difference? We treat people as a means to our own ends in ways that are not morally problematic quite often. When I go to the post office, I treat the clerk as a means to my end of sending a letter. But I do not treat that person merely as a means to an end. I pursue my end of sending a letter through my interaction

113

with the clerk only with the understanding that the clerk is acting autonomously in serving me. My interaction with the clerk is morally acceptable so long as the clerk is serving me voluntarily, or acting autonomously for his own reasons. By contrast, we use people merely as a means to an end if we force them to do our will, or if we deceive them into doing our will. Coercion and deception are paradigm violations of the Categorical Imperative. In coercing or deceiving another person, we disrupt his or her autonomy and his or her will. This is what the Categorical

Imperative forbids. Respecting persons requires refraining from violating their autonomy.

Now let's consider the second formulation Clb. This version, known as the formula of the universal law, tells us to "act only on that maxim that you could consistently will to be a universal law." The maxim of our action is the subjective principle that determines our will. We act for our own reasons. Different intentions might lead to similar actions. When I want to make myself a bit more presentable, I shave and shower. My son might perform the same action for a different reason (to get his mom off his back, for instance). We can identify different maxims in terms of these different reasons or intentions. For Kant, intentions matter. He evaluates the moral status of actions not according to the action itself or according to its consequences, but according to the maxim of the action. The moral status of an action is determined by the actor's intentions or reasons for acting.

According to the formula of the universal law, what makes an action morally acceptable is that its maxim is universalizable. That is, morally permissible action is action that is motivated by an intention that we can rationally will that others act on

similarly. A morally prohibited action is just one where we can't rationally will that our maxim is universally followed. Deception and coercion are both paradigm cases of acting wrongly according to Kant. In both cases, our maxim involves violating the autonomy of another rational being and this is something that we, as rationally autonomous beings ourselves, could not consistently will to be a universal law. According to Kant, there is a contradiction involved in a rational autonomous being willing that autonomy be universally coercively or deceptively violated. This would involve a rational autonomous being willing the violation of its own rational autonomy. Acting out of moral duty is a matter of acting only on maxims that we can rationally will others act on as well. The person of good will recognizes the humanity of others by not making any special exception for herself even when her interests or inclination would be served by doing so.

There is no higher moral authority than the rational autonomous person, according to Kant. Morality is not a matter of following rules laid down by some higher authority. It is rather a matter of writing rules for ourselves that are compatible with the rational autonomous nature we share with other persons. We show

respect for others through restraining our own will in ways that demonstrate our recognition of them as moral equals.

สวัสดิครับนักศึกษา ในฐานะอาจารย์ผู้สอนวิชาปรัชญา ผู้จะสรุปและแปลเนื้อหาเรื่อง "การเคารพในความเป็นบุคคล: ทฤษฎีศีลธรรมของคนที่" (Respect for Persons: Kant's Moral Theory) ให้เข้าใจง่าย โดยแบ่งเป็นประเด็นสำคัญดังนี้ครับ

1. พื้นฐานของมูลค่าทางศีลธรรม: เจตจำนงที่ดี (Good Will)

คนที่เชื่อว่าสิ่งเดียวในโลก (หรือแม้แต่นอกโลก) ที่ถือว่าเป็น "ความดีโดยไม่มีเงื่อนไข" คือ เจตจำนงที่ดี (Good Will)

ความแตกต่างจากประโยชน์นิยม (Utilitarianism): พวกประโยชน์นิยมมองว่า "ความสุข" มีค่าในตัวเอง แต่คนที่มองว่า "ศักยภาพในการมีเจตจำนงที่ดี" ของมนุษย์ต่างหากที่มีค่าสูงสุด

นิยามของ "เจตจำนงที่ดี": "ไม่ใช่แค่ความอยากราบรื่น (เช่น คนใจดีที่อยากรวยคนจนเพราะรู้สึกสงสาร) แต่คือ การทำดีเพราะสำนึกรู้หน้าที่ (Duty) เมว่าเราจะไม่อยากทำก็ตาม

ตัวอย่าง: มหาเศรษฐีที่ขึ้นเนินวัตถุออมบริจาคเงินเพราะรู้ว่าเป็นหน้าที่ทางศีลธรรม คานท์มองว่านี่คือการแสดงออกถึง "เจตจำนงที่ดี" ที่แท้จริงมากกว่าคนที่ทำเพราะนิสัยชอบเจ้าจ่าย

2. ความเป็นอิสระและเหตุผล (Autonomy and Reason)

มนุษย์มีค่าในตัวเอง เพราะเราเป็น "องค์ประธานทางศีลธรรมที่มีเหตุผลและเป็นอิสระ" (Autonomous Rational Moral Agents)

เสรีภาพ (Freedom): ในมุมของคนที่ ไม่ใช่การทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ (ซึ่งคนที่มองว่า นั่นคือการเป็นทางสของตัวเอง)

อิสระที่แท้จริง: คือการมีความสามารถในการควบคุมตัวเองและทำตาม "กฎศีลธรรม" ที่เราสร้างขึ้นด้วยเหตุผลของตนเอง

3. กฎเด็ดขาดทางศีลธรรม (Categorical Imperative)

คนที่แบ่งคำสั่ง (Imperative) ออกเป็น 2 ประเภทเพื่อความชัดเจน:

ประเภทคำสั่ง	คำอธิบาย	ตัวอย่าง
คำสั่งแบบมีเงื่อนไข (Hypothetical)	ทำเพื่อหวังผลบางอย่าง	"ถ้าอยากรัก A ต้องช่วย" (ถ้าไม่อยากได้ A ก็ไม่ต้องทำ)
คำสั่งเด็ดขาด (Categorical)	ต้องทำ โดยไม่มีเงื่อนไข	"ห้ามโกหก" (เป็นหน้าที่ที่ต้องทำเสมอ) ไม่ว่าคุณจะอยากรักหรือไม่ก็ตาม

4. สูตรของกฎเด็ดขาด (The Formulations)

คนที่เสนอวิธีการตรวจสอบว่า สิ่งที่เราจะทำนั้น "ถูกศีลธรรม" หรือไม่ ผ่าน 2 สูตรหลัก:

ก. สูตรแห่งความเป็นจุดหมายในตนเอง (Cla)

"ຈົງປົກປັບຕິຕ່ວັງ (ຮົມຄຶງຕະນອງ) ໃນຮູ້ນະທີ່ເປັນ ຈຸດໝາຍໃນຕະນອງ ອຳກຳມອງ
ຜູ້ອື່ນເປັນເພີຍ ເຄື່ອງມືອ ໄປສູ່ຈຸດໝາຍ"

ความหมาย: เราใช้คนอื่นเป็น "ทางผ่าน" ได้ (เช่น การไปส่งจดหมายที่ไปรษณีย์ เราใช้พนักงานเป็นทางผ่านเพื่อให้จดหมายถึงที่หมาย) แต่ต้องทำบันพื้นฐานว่าเขายินยอมและทำอย่างเป็นอิสระ

สิ่งที่ผิด: การบังคับ (Coercion) หรือการหลอกลวง (Deception) เพราะนั่นคือการทำลายความเป็นอิสระของผู้อื่น และปฏิบัติกับเขามีมื่อนเป็นสิ่งของหรือเครื่องมือ

ข. สตรแหงกฤษากล (Clb)

"จะเลือกทำเฉพาะสิ่งที่คุณสามารถยอมรับได้ว่า ให้ทุกคนในโลกทำตามเป็น
กฎสากล"

เจตนา (Maxim) สำคัญที่สุด: ค่านี้ไม่ได้ดูที่ผลลัพธ์ แต่ดูที่ "หลักการในใจ" ของผู้กระทำ

การย้อนแย้งในตัวเอง: ถ้าคุณจะโกหก คุณต้องถามตัวเองว่า "ถ้าทุกคนในโลกโกหกันหมดจะเป็นอย่างไร?" ผลคือสังคมจะพังทลายและการโกหกจะ

ไม่มีความหมาย ดังนั้นการโกหกจึงเป็นเรื่องที่ผิดเพระมันไม่สามารถกลایเป็นกฎสากลได้โดยไม่ขัดแย้งในตัวเอง

บทสรุปจากอาจารย์

สำหรับคนที่ "ไม่มีอำนาจศีลธรรมใดสูงส่งไปกว่าตัวมนุษย์ผู้มีเหตุผล" ศีลธรรมไม่ใช่กฎที่พระเจ้าหรือกรรมบังคับเรา แต่คือการที่เราควรพิจารณาความเป็นมนุษย์ของผู้อื่นด้วยการจำกัดความต้องการส่วนตัวของเรา เพื่อให้เกียรติแก่กันในฐานะเพื่อนมนุษย์ที่มีความเท่าเทียมกันทางศีลธรรมครับ นิสิตมีประเด็นไหนที่สงสัยเป็นพิเศษไหมครับ? เช่น อย่างให้ลองยกตัวอย่างสถานการณ์ในชีวิตประจำวันมากว่าคราที่ด้วยกฎของคนที่ดูเหมือน?

Kant's Groundwork for a Metaphysic of Morals can be found here:
<http://www.earlymoderntexts.com/kgw.html>

Ethical Pluralism

In ethical theory, we can understand pluralism as the view that there is a plurality of fundamentally good things. Traditionally, ethicists have tried to analyze right and wrong action in terms of a single fundamental underlying kind of value. We can call this kind of approach ethical monism. For utilitarians that single value is happiness, for Kantian respect for persons theorists, it is the value of the person. Ethical Pluralism allows that there may be

multiple kinds of fundamental and irreducible value in the world. Happiness and respect for persons might be among these, but there may be others yet. Here I'll explain how pluralism so understood differs from Moral Relativism and how it is better suited than relativism and monist ethical theories to the goals of social justice sought by pluralism in a broader sense of valuing diversity.

Recall that according to Moral Relativism, what makes something right relative to a group is just that it is deemed to be right by that group. This is a pretty loose characterization of the view. We could get a bit more specific by asking just what the relevant groups are. We would also want to ask who gets to decide for that group, because according to Moral Relativism and other conventionalist views of morality (like Divine Command Theory) right and wrong, good and bad, are ultimately questions of authority.

Views that take morality to be matter of authority, whether it's God's, the culture's collectively, the king's or the chess club's authority, all suffer the same basic defect. They render right and wrong entirely arbitrary. If someone or some group gets to decide what's right and wrong, then anything can be right or wrong.

According to Cultural Moral Relativism, whatever a culture deems to be morally right is right relative to it. So, if our culture says that homophobia, sexism, and racism are fine, then they are what is right relative to our culture and that's the end of it. If some people don't like it, that's just too bad. Moral Relativism denies them any objective standpoint from which to complain or any possibility of providing reasons for changing things. Complaints about the oppressiveness of the dominant group amount to nothing more than the whininess of losers. The group that dominates is perfectly well within its rights to do so. This hardly sounds like a plausible account of social justice. But it is straightforwardly entailed by Moral Relativism and that's exactly why Moral Relativism is an awful ethical theory. This much is just a bit of review from the last chapter. But bear this in mind for the purpose of recognizing how Ethical Pluralism avoids this defect. For according to Ethical Pluralism the fundamental ethical values are real. The importance of happiness comes with the existence of pleasure. The value of respect for persons comes with the existence of persons. This doesn't depend on the whim or say so of any authority.

Suppose morality doesn't depend on the say so of cultures, God, or any other individual or group. On this view goodness is "out there" in the realm of things to be discovered. It needn't be "way out there," like goodness in some cosmic sense or goodness for the universe at large. We're

115

just interested in goodness for human beings and this might have lots to do with our nature as persons. So let us set aside the relativist's claim that goodness is decided by us and ask what else goodness for humans might be. In doing so, we take goodness to be an appropriate object for inquiry, not merely a matter of custom, something somebody gets to decide, or a tool for tyranny. We have some evidence to guide us in this inquiry and it includes all of our varying perspectives on what is good (the more the better). But just as in the sciences, our evidence is fallible and needs to be tested, both against other evidence and the explanatory power of theory.

From the 17th through the 19th centuries, the Holy Grail in ethical theorizing was to find a single, rationally defensible criterion of right action. This quest was dominated by utilitarians like Bentham and Mill, and respect for persons theorists like Kant.

Both theoretical approaches are value monist, that is, they take there to be just one thing that has value fundamentally. For the utilitarian it is happiness that matters and the goal is to formulate a single law of morally right action that aims at maximizing happiness. For Kant it is the good will, or the dignity of the person that matters, and the goal is to establish a single moral law that properly captures what it means to respect the value of the person.

The utilitarian might start with the idea that an action is right if it produces the greatest amount of happiness of any available action. But this clearly conflicts with respect for persons as we saw above in the case of Bob and his vital organs. There are various moves a utilitarian might make to try to address this case, but there are more subtle cases yet where Utilitarianism seems to conflict with respect for persons. So, it looks like we can't coherently sign on to both a utilitarian and a Kantian criterion of right action since they will conflict in interesting ways. Utilitarian standards of right action tend to be logically incompatible with standards like Kant's Categorical Imperative. If what we are looking for is a single criterion of right action that is based on a single kind of ultimate ethical value, it looks like we have to pick

a single winner among competing monist ethical theories. But perhaps this sets the wrong kind of goal for ethical theory.

The idea that there might be a single universal and absolute criterion of morally right action strikes many who value cultural diversity as highly problematic. But lest we abandon monist approaches to ethical theory too quickly, we should note that the standards of right action offered by both the utilitarian and the Kantian are highly abstract and for this reason they are quite compatible with a rich range of diversity in more specific derivative guidelines for action. In fact, lots of cultural diversity can be explained in terms of more broadly shared underlying moral values. Eating the dead may be seen as a way of honoring them in one culture, but be considered a sacrilege in another culture. Both of these diverse practices can be seen as diverse ways of expressing respect for persons. The difference between cultures in this case is not really a difference of fundamental moral values, but a difference in how these are to be expressed. Similarly we consider infanticide morally wrong while other cultures facing more difficult environmental pressures may practice it routinely. What may seem like conflicting moral standards at this more specific derivative level might instead be

understood as differing ways of maximizing happiness that are appropriate for the starkly different circumstances that the

116

respective cultures must deal with. So absolutist, universalizing, monist ethical theories turn out to be considerably more accommodating of cultural diversity than we might have thought at first. Still, they may not be flexible enough.

It might be that some cultures value respect for persons over happiness while others value happiness at the expense of respect for persons and others yet value community or kinship relations more than happiness or respect for individual persons. That is, we might find conflicts in the most basic or fundamental moral values upheld by diverse cultures. How can ethical theory account for this without begging questions against one set of cultural values or another?

Recall that the ethical monist is out to discover a single rationally defensible moral truth that is grounded in a single kind of moral value. In discussing monist ethical theories I insisted that you can't be both a utilitarian and a Kantian respect-for-persons theorist. This is because these theories offer logically

incompatible principles of morally right action. There will be actions (like harvesting the healthy patient's organs in the simple versions) that one theory will deem to be right and the other will deem to be wrong. So, you can't coherently hold both a utilitarian principle of right action and a Kantain principle of right action to be true. If the principles disagree on even a few cases, they can't both be true. But let's set principles aside for a moment. I'm not suggesting we be unprincipled, I just want us to focus on the underlying moral values without worrying about truths that might be based on them. There is nothing logically incoherent about taking happiness and respect for persons to both be good in fundamental ways. And there may be other plausible candidates for fundamental goodness. Happiness and respect were just the ones that got most of the attention in the 18th and 19th century. Since then, feminist philosophers have argued that we should recognize a fundamental kind of value in caring relationships. Environmental ethicists have argued that we should recognize a fundamental kind of value in the natural world. Hindus and Buddhists have long suggested that there is a kind of fundamental value in consciousness.

Perhaps this short list is long enough. Or perhaps it is already too long. A moral value is only fundamental if it can't be explained and supported in terms of some other fundamental value. So if caring relationships matter just because they bring happiness to human lives, then we already have this kind of value covered when we recognize happiness as a kind of fundamental value. But it is not at all clear that happiness fully explains the value of caring relationships. There are issues to explore here and feminist philosophers are just starting to map out this terrain. In any case, kinds of fundamental value might be rare, but still plural.

So what should ethical theory say about cultures that differ in the fundamental values that shape their customs and codes? Monist approaches to ethical theory would insist that we pick winners in this kind of situation. But should we? Certainly, in some cases we should. The fundamental values of Nazi culture were racist through and through. Good ethical theory should not be accommodating this kind of cultural diversity at all. Recall that our most compelling argument against Moral Relativism was that it is committed to accepting that racism is right relative to

racist societies and our condemnation of racism has no more moral force than their endorsement of it.

But what about cases like Confucian cultures that give kinship relationships a higher priority than respect for persons? The more individualistic cultures of the West would favor respect for persons. Must we pick a winner here? Monist ethical theories would insist. But pluralism about ethical value offers us a few other options. The ethical pluralist can say that both cultures are structured around worthy fundamental values and neither unjustly favors one kind of fundamental value at the expense of another. Or a pluralist might allow that some ways of prioritizing worthy fundamental ethical values really are better than others, but that there is no strict rational formula for working out which is best. Because we have a plurality of worthy fundamental ethical values and these are not reducible to each other or anything more basic, rigorous rational methods might not be up to settling the matter and the best we can hope for is good judgment. But however we settle these issues, pluralism about fundamental ethical value opens some new avenues for counting a broader range of cultural diversity as ethically sound.

There are many issues to address yet in exploring Ethical Pluralism and I won't get to them all here. But a few loom too large to ignore. In particular, you might be worried that over the past few paragraphs I merely assumed that the fundamental values of Confucian cultures are worthy ethical values but the fundamental values of Nazi culture aren't. How do we figure out which fundamental values are worthy and merit a place in our ethical theorizing and which don't? Monist ethical thinkers like Kant and Mill faced the same issue, they were just limiting themselves to identifying one kind of value. If I'm given a fundamental value, say respect for persons, then I can argue for more derivative values, being honest for instance, on the grounds that these are required for respecting persons. But when it comes to fundamental values, this strategy for justifying value is no longer open. I've come to the end of the explanatory and justificatory line. So what now? What's my evidence for taking some fundamental values to be worthy ethical values but not others? The evidence in ethics is not like the evidence in physics. But then the evidence in physics is not really like the evidence in anthropology. Still, I think we do have evidence in ethics. The

evidence in ethics consists of our ethical intuitions. We do have a moral sense about things.

Our ethical intuitions do differ around lots of issues, but that's not an argument for skepticism or relativism. People disagree about how to understand scientific evidence, too. The evidence of our senses can be misleading and even systematically distorted. We certainly don't just sense that the earth spins and travels around the sun. What we sense seems quite contrary to the truth of this matter. So the evidence provided by our ethical intuitions is fallible and even has the potential for misleading us systematically. Things are no different here than they are in any branch of inquiry. Our job as inquirers in ethics is to account for the evidence of our various ethical intuitions as best we can by formulating theories that help make sense out of them. As we try to systematize our ethical intuitions we will encounter problem areas where some intuitions conflict with our best theories and explanations. Since our intuitions are fallible, such conflicts don't

or we might find that the evidence is defective or distorted in some way, or we might find grounds to alter or refine our theories in light of the evidence. There are at least these different paths our inquiry might take. Likewise, each of these paths is open when the evidence of the senses seems to conflict with our scientific theories. Inquiry in ethics is pretty much like other kinds of inquiry. Our reasoning engages us in a continual negotiation between our experience and how to best understand it. Our experience shapes our theoretical understanding and our theoretical understanding shapes our experience in turn in a more or less organic process of intellectual growth. Reason doesn't dictate any outcomes, it merely provides the system of currency in which this negotiation towards deeper understanding takes place.

So let's illustrate how this negotiation works with the case of the Nazis. Why reject their fundamentally racist values? There are probably lots of good reasons, but here's one: The value of respect for persons accounts for a very broad range of ethical intuitions about how we should treat people and there is no way to reconcile general respect for persons with Nazi racism. So much the worse for Nazi racist values, they don't merit any place

in our ethical theory. The ethical intuitions of Nazis should be rejected as systematically distorted.

The last issue I'll take up here has to do with oneness. Just why is oneness so special? Why would philosophers like Kant and Mill think it so important to have just one kind of fundamental ethical value? One powerful appeal of oneness is that it allows for a high degree of precision and rigor. Bentham even hoped that we would one day have a calculus of utility that would allow us to rigorously prove which actions will maximize utility and therefore be right. The powerful appeal of oneness here is that it allows us to completely replace human judgment with rational calculation. We have yet to outgrow this intellectual lust for reduction. Many of us still want to see the sciences as in some way reducible to just one, physics. But philosophers of science have been raising a steady stream of questions about our reductionistic inclinations over the past few decades. And even physics itself appears to be stuck with a kind of force pluralism. The fundamental forces, according to our best theory, include nuclear, gravitational, and electrical forces. We have specific theories that explain the behavior of things if we abstract away from other forces and focus only on gravity. And we have specific theories that explain the

electrical behavior of things, but only when we ignore other forces that might be at play. Similarly, some version of Utilitarianism might give us the ethical truth about the value of happiness at least when no other important ethical values are relevant. And some interpretation of Kant might give us ethical principles that get at the truth so long as we abstract away from ethical values other than the moral dignity of persons. Plurality in both ethics and physics denies us the satisfaction of a single specific formula that accounts for absolutely everything. But that shouldn't bother us too much. I rather doubt that this kind of intellectual satisfaction is really worthy of human beings.

สวัสดีครับนักศึกษาทุกท่าน วันนี้อาจารย์จะมาสรุปเนื้อหาบทความปรัชญา ชิ้นสำคัญที่พูดถึงเรื่อง "พหุนิยมทางจริยธรรม" (Ethical Pluralism) ซึ่งเป็น แนวคิดที่นำเสนอจำนวนมากในการพยายามหาทางออกระหว่าง "ลัทธิยีดถือคุณค่าเดียว" กับ "ลัทธิสัมพัทธนิยม" ครับอาจารย์สรุปเนื้อหาแบ่งเป็นประเด็น หลักๆ ดังนี้ครับ:

1. พหุนิยม vs เอกนิยม (Pluralism vs Monism) ในโลกของจริยศาสตร์ เรา สามารถแบ่งแนวคิดในการมอง "คุณค่า" ได้เป็น 2 ค่ายใหญ่: จริยศาสตร์เอกนิยม (Ethical Monism): เชื่อว่ามีความดีสูงสุดเพียง "อย่างเดียว" ที่เป็นฐาน ของความดี ต้องทั้งหมดสาย谱โดยนิยม (Utilitarianism): มองว่า

"ความสุข" คือคุณค่าเดียวที่สำคัญสายคานท์ (Kantianism): มองว่า "การเคารพในความเป็นบุคคล" คือคุณค่าเดียวที่สำคัญจริยศาสตร์พหุนิยม (Ethical Pluralism): เชื่อว่ามีความดีพื้นฐาน "หลายอย่าง" ที่ลดthonเข้าหากันไม่ได้ เช่น ความสุขก็สำคัญ การเคารพบุคคลก็สำคัญ และอาจมีเรื่องความสัมพันธ์ (Caring) หรือธรรมชาติรวมอยู่ด้วย

2. ทำไม "สัมพัทธนิยม" (Moral Relativism) ถึงอันตราย? บทความนี้ย้ำว่า พหุนิยม ไม่ใช่ สัมพัทธนิยม (ที่เชื่อว่า "แล้วแต่ใครจะมอง") เพราะสัมพัทธนิยมมีจุดอ่อนที่ร้ายแรงคือ: อำเภอใจ (Arbitrary): ถ้าความถูกผิดขึ้นอยู่กับว่า "กลุ่มไหน" เป็นคนตัดสิน ทุกอย่างก็เป็นเรื่องถูกได้หมดยกป้องการกดซี่: หากวัฒนธรรมหนึ่งบอกว่า "การเหยียดเชื้อชาติ (Racism)" เป็นเรื่องดี สัมพัทธนิยมจะไม่มีเกณฑ์สากลได้ไปคัดค้านได้เลย และจะมองว่าคนที่คัดค้านเป็นแค่ "พวาก็แพ้ที่บ่นไปเรื่อย"

3. พหุนิยมกับการยอมรับความหลากหลาย (Diversity) พหุนิยมมีความยึดหยุ่นกว่าเอกนิยมในการอธิบายความหลากหลายทางวัฒนธรรม: คุณค่าพื้นฐานที่แฝงอยู่: บางวัฒนธรรมอาจจะ "กินศพคนตาย" เพื่อเป็นการให้เกียรติ ในขณะที่อีกวัฒนธรรม "ผิงศพ" เพื่อให้เกียรติ แม้การกระทำต่างกันแต่คุณค่าพื้นฐานคือ "การเคารพบุคคล" เหมือนกันการจัดลำดับความสำคัญ: บางวัฒนธรรม (เช่น แนวคิดของจีอ) อาจให้ค่าเรื่อง "ความสัมพันธ์เครือญาติ" สูงกว่าสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งพหุนิยมยอมรับได้ว่ามันคือความขัดแย้งของคุณค่าที่มีค่าจริงๆ ทั้งคู่ โดยไม่จำเป็นต้องตัดสินว่าใครชนะขาดเสมอไป

4. เราจะรู้ได้อย่างไรว่า "คุณค่า" ไหนดีจริง? (จริยธรรมกับหลักฐาน) เราจะคัดออกได้อย่างไรว่าคุณค่าแบบไหนควรยอมรับ (เช่น ของดี) และแบบไหนควรปฏิเสธ (เช่น ของชั่ว)? สามัญสำนึกทางศีลธรรม (Ethical Intuitions): บทความเสนอว่าเราใช้ "ภูมิปัญญา" หรือความรู้สึกพื้นฐานทางศีลธรรมเป็นหลักฐาน การทดสอบด้วยเหตุผล: เมื่อวิทยาศาสตร์ที่หลักฐานอาจหลอกเราได้ (เช่น เราเห็นโลกแบบแต่จริงๆ กลม) ในทางศีลธรรมเราต้องเอาความรู้สึกมาชัด เกลาด้วยทฤษฎีกรณ์น่าเชื่อ: เราปฏิเสธค่านิยมนาซีได้ เพราะมันขัดแย้งกับหลัก "การเคารพความเป็นบุคคล" อย่างรุนแรงจนหาจุดร่วมไม่ได้

5. บทสรุป: ทำไมเราต้องยอมรับความไม่เบ็ดเสร็จ? นักปรัชญาสมัยก่อน (เช่น คานท์ หรือ มิลล์) พยายามหา "สูตรสำเร็จรูป" อย่างเดียวเพื่อใช้คำนวณความถูกผิดเหมือนสูตรฟิสิกส์ แต่ในความเป็นจริง: ฟิสิกส์เองก็มีหลายเรื่อง: มีทั้งแรงโน้มถ่วง แรงนิวเคลียร์ และแรงไฟฟ้า ซึ่งบางครั้งต้องใช้ทฤษฎีแยกกัน อธิบายจริยศาสตร์ก็เช่นกัน: การยอมรับว่ามีความดีหลายอย่าง (Plurality) อาจทำให้เราไม่มีสูตรคำนวณที่แม่นยำ แต่มันช่วยให้เราเข้าใจความซับซ้อนของมนุษย์ได้ดีกว่า

ตารางสรุปการเปรียบเทียบแนวคิด

แนวคิด	จำนวนคุณค่าสูงสุด	เกณฑ์การตัดสิน	จุดเด่น/จุดด้อย
เอกนิยม (Monism)	1อย่าง	สูตรเดียวครอบจักรวาล	ชัดเจนเคร่งครัดแต่บางครั้งผื้นความรู้สึก
สัมพัทธนิยม (Relativism)	แล้วแต่กลุ่ม	เสียงข้างมาก/ผู้มีอำนาจ	ยืดหยุ่นเกินไปจนปอกป่องความล Wert
พหุนิยม (Pluralism)	หลายอย่าง	การใช้ดุลยพินิจและเหตุผล	ครอบคลุมความจริง แต่ไม่มีสูตรสำเร็จ

มีส่วนไหนที่นักศึกษาอยากรู้หรืออาจารย์ขยายความเพิ่มไหมครับ? เช่น อยากรู้
ลองเอา "กรณีนาซี" หรือ "แนวคิดของจีอี" มาถกกันต่อในเชิงลึกไหม?

.....

Review and Discussion Questions

1. What, according to Utilitarianism, has fundamental value?
2. What is the utility of an action?
3. How does Mill's Utilitarianism understand happiness?
4. What is it for an action to be right according to Act Utilitarianism?
5. Describe a problem case for Utilitarianism.
6. Explain Rule Utilitarianism and the risk it faces of collapsing back in to act Utilitarianism
7. What has fundamental value according to Kant?
8. What is the difference between a hypothetical imperative and a Categorical Imperative?
9. Explain a version of Kant's Categorical Imperative.

10. What does it mean to refer to Utilitarianism and Kant's respect-for-persons theory as monist theories?

11. Explain Ethical Pluralism.

สวัสดีครับนักศึกษาทุกคน เพื่อเป็นการทบทวนความเข้าใจในบทเรียนที่ผ่านมา อาจารย์ได้แปลและเรียบเรียงคำถามท้ายบท (Review and Discussion Questions) เหล่านี้เพื่อให้พากเราได้ลองเช็คตัวเองดูว่าเข้าใจประเด็นสำคัญของจริยศาสตร์แต่ละสายมากน้อยแค่ไหนนะครับ

คำถามทบทวนและอภิปรายผล

ส่วนที่ 1: ประโยชน์นิยม (Utilitarianism)

1. ตามทฤษณะของลัทธิประโยชน์นิยม สิ่งที่มี "คุณค่าพื้นฐาน" (Fundamental Value) คืออะไร? (แนวคิดตอบ: ลองนึกถึงสิ่งที่เป้าหมายสูงสุดของชีวิตที่มิลล์หรือเบนแฮมกล่าวไว้ครับ)
2. "อรรถประโยชน์" (Utility) ของการกระทำคืออะไร? (แนวคิดตอบ: มันคือการวัดผลลัพธ์รวมของความสุขและผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการกระทำนั้นๆ)
3. ลัทธิประโยชน์นิยมของ มิลล์ (John Stuart Mill) เข้าใจคำว่า "ความสุข" อย่างไร? (แนวคิดตอบ: มิลล์แยกความสุขออกเป็นเชิงปริมาณและคุณภาพ ครับ เช่น ความสุขทางปัญญาต่างจากความสุขทางกายอย่างไร)

4. ตามแนวคิด "ประโยชน์นิยมแบบการกระทำ" (Act Utilitarianism) การกระทำที่ "ถูกต้อง" คืออะไร? (แนวคิดตอบ: คือการกระทำที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในสถานการณ์นั้นๆ โดยเฉพาะ)

5. จงอธิบายกรณีที่เป็นปัญหา (Problem Case) สำหรับลัทธิประโยชน์นิยม (แนวคิดตอบ: ลองนึกถึงกรณี "ข้อบกบอวัยวะ" หรือสถานการณ์ที่ความสุขของคนหมู่มากไปลดเมิดสิทธิของคนส่วนน้อยดูครับ)

6. จงอธิบาย "ประโยชน์นิยมแบบกฎ" (Rule Utilitarianism) และความเสี่ยงที่มันจะวนกลับไปเป็น "ประโยชน์นิยมแบบการกระทำ" (แนวคิดตอบ: กฎที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเพิ่มความสุขรวม แต่ถ้ารายออมให้มีข้อยกเว้นเรื่อยๆ สุดท้ายมันจะต่างอะไกกับการดูเป็นรายกรณีไป)

ส่วนที่ 2: จริยศาสตร์ของคนที่ (Kant's Ethics)

7. ตามทฤษฎีของคนที่ สิ่งที่มี "คุณค่าพื้นฐาน" คืออะไร? (แนวคิดตอบ: คำใบ้ยุ่งๆ "เจตจำนงที่ดี" และ "ความเป็นบุคคล" ครับ)

8. "คำสั่งแบบมีเงื่อนไข" (Hypothetical Imperative) กับ "คำสั่งเด็ดขาด" (Categorical Imperative) แตกต่างกันอย่างไร? (แนวคิดตอบ: อันไหนคือ "ถ้า...จะ..." และอันไหนคือ "ต้องทำ" โดยไม่มีข้อแม้)

9. จงอธิบาย "กฎเด็ดขาด" (Categorical Imperative) ของคนที่มาสักหนึ่ง รูปแบบ (แนวคำตอบ: จะเลือกสูตรกฎสากล Clb หรือ สูตรการเคารพบุคคล Cla ก็ได้ครับ)

ส่วนที่ 3: เอกนิยมและพหุนิยม (Monism and Pluralism)

10. การเรียก "ประโยชน์นิยม" และ "ทฤษฎีการเคารพบุคคลของคนที่" ว่า เป็น "ทฤษฎีเอกนิยม" (Monist Theories) หมายความว่าอย่างไร? (แนวคำตอบ: ความหมายอยู่ที่คำว่า "Mono" ที่แปลว่า หนึ่ง ครับ)

11. จงอธิบายแนวคิด "พหุนิยมทางจริยธรรม" (Ethical Pluralism) (แนวคำตอบ: ทำไมการมีคุณค่าพื้นฐานหลายอย่างถึงอาจจะสะท้อนความจริงของมนุษย์ได้ดีกว่า)

ข้อแนะนำจากอาจารย์:

ในการตอบคำถามเหล่านี้ พยายามอย่าแค่จำนิยาม แต่ลองยกตัวอย่างสถานการณ์จริงประกอบด้วยจะดีมากครับ เพราะวิชาปรัชญาเน้นที่การใช้เหตุผลมาสนับสนุนคำตอบ

นักศึกษาอย่างให้อาจารย์ลอง "เก็บคำตอบ" หรือขยายความข้อไหนเป็นพิเศษก่อนไปสอบใหม่ครับ?

ปรัชญาเบื้องต้น แปลโดย พระมหาสุรเทพฯ วชิรญาโน วิทยาลัยสงฆ์นคภนน